

märises. Võidin aga wangfret taffa lükkama. Hoosteles ta näitas piitsa eemalt, mulle pani näha peale, et arvasin, mõni liige pidi tee peale maha jääma; ja kui wangfer silmapilg seisma jäi, lükkas ta mind jalaga ja ähvardas veel, taelaga tulv mulle mellekida anda.

Katussin veel kord waastupanna, aga ta hakkas minust körwu- ja karwupidi finni, rõhus mind ueste ratta juure maha, et ratsas oleks mu pea wöinud puruks ajada. Nii wäśind, fui ma olin, kultusin pölvili maha, aga piitsavarrega pëksis ta mind waastu kõhtu ja jalgu, et jälle üles kargasin. Siiski tema mõirgas: „oot' sina hobuse tapja, kas sa nüüd aru saad, et wäśind ja nälginid hoosteles ei pea liiga tegema? Kas sa frants nüüd mõistad, et oma loomakeste peale pead halastama?“ Ma tahtsin Jumalat paluda oma hädas, aga et ma seda lapselöölvest saadik egi olnud teinud, ei mõistinud ma nüüd ühtegi paluda. Ma karjusin ja ulgusin, aga keegi ei kuulnud mind, ei ma nainud ei ini-mest ega muud looma, kellest abi loota. Kül olime ju mäest ülesse saanud, aga ika veel jäi ta wangfre körwa ja waewas mind, et seesama tee siit saadik mulle nagu otsata oli, mis ma muidu lühikeses ajaga olen äratänud. Kui me' ebt poole tee peale saime, mõtlesin mina, et patem oleks, fui

ta mind tahab, et siis kohे wötaks ja mite enam ilma asjata ei waewaks. — Nõnda ma mõtlesin, aga nagu teaks ta mu mõtted ärä, lisendas ta nüüd: „nihuta, lüffka, töstas, weereta sina hübemata foer; lüffka, et weri suu künnte alt wälja jooseb, muidu ma wötan sind kohē, jo siis iga-weseks ajaks. Aga need sa täna veel, nii palju kui jõuad, siis annan sulle seekord veel armu, aga see on siis faa wiimine kord!“ Ja minu páralt on hobuse tapjad ja kówa südamega weorimehed ja muud armutumad hobuse pidajad kõik; mulle on neid tarvis ja üks hea hulk juba foos. Kesk hoosteles ületliga peale paneb, neid üle jõuu wäśitob, neid häästi ei sõbda, neid talve külma, suve palawa ja pááwa kate õue jätab, et kárbasid ja parmid neid náriwad, — kõik käs nõnda teewad, need on minu páralt. Mul on niisugusi hobuse tapjaid ju kül, aga ommeti on mulle neid veel tarvis. Tallinna ja muu linnade, ja külade ümberkaudu, kus soola, kiva, puid ja muid kaubaasjju weetakse, maanteeede ääres, kus wahel saksu ühe wangfre sees tosina laupä sõidetakse, kus teurahwas jopastand peaga oma foormatega linna ruttab — ho, ho! sealts walitsen ma oma mehi, seda nooremad ja tugewamad, seda parem; aga wanad ja joodikud, ei ma neist palju kasu ei saa,